# ΠΛ30| ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/πλ30-οι-ουρανοι/

Πολλές φορές ενώ μιλάμε, αναφερόμαστε στο Μεγαλείο των Ουρανών. Μιλάμε για τους Ουρανούς του Πατέρα, για τη Γαλήνη, που υπάρχει σ’ αυτούς, για την Αρμονία και το Κάλλος που επικρατεί στην Απεραντοσύνη τους. Μιλάμε για τους Ουρανούς, λες και είναι κάτι ξένο από μας, λες και είναι μια περιοχή, ένας τόπος, όπου μπορούμε να διαβιώσουμε για ένα ορισμένο διάστημα, όπου μπορούμε να φθάσουμε προχωρώντας σ’ ένα δρόμο. Τους ξεχωρίζουμε από μας, τους βγάζουμε έξω από τον εαυτό μας, έξω από το «είναι» μας, έξω από τη ζωή μας, ενώ στην πραγματικότητα οι Ουρανοί υπάρχουν μέσα μας, οι Ουρανοί του Πατέρα είναι οι Ουρανοί μας, που παραμένουν κλειδωμένοι, που δεν έχουν ακόμα ανοίξει, που τους έχουμε εμείς απομονώσει από την ίδια μας την υπόσταση και τους έχουμε θέσει μ’ αυτό τον τρόπο σε αδράνεια.

Τα Ευαγγέλια αναφέρουν για τους Ουρανούς και για τη Βασιλεία των Ουρανών κι ο Κύριος μιλά και λέει ότι η Βασιλεία των Ουρανών βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο.

Ο Ουρανός και η γη είναι δύο μεγάλοι συμβολισμοί. Η γη συμβολίζει την ύλη του ανθρώπου, συμβολίζει το σώμα του, το σκήνωμά του. Συμβολίζει καθετί που εξαρτάται από την ύλη, τις κατώτερες επιθυμίες, τα πάθη, ό,τι περιβάλλει και αποτελεί τον υλικό άνθρωπο. Οι Ουρανοί αναφέρονται στην Πνευματική Υπόσταση. Οι Ουρανοί δεν είναι ένας, είναι πολλοί κι όσο η Πνευματική Υπόσταση ανεβαίνει, τόσο ανέρχεται σε ψηλότερους Ουρανούς κι έρχεται σ’ επαφή μ’ αυτούς και εισχωρεί όλο και περισσότερο στο Θείο.

Η γη του ανθρώπου, η ύλη του, είναι ένα πεδίο συνειδήσεως, που τα πάντα κατευθύνονται και κινούνται από την ύλη, τα πάντα διέπονται από τη θέληση της ύλης, από την υλιστική αντιμετώπιση των πραγμάτων.

Είναι το πεδίο εκείνο της συνειδήσεως, που επικρατεί η επιθυμία για τα εξωτερικά πράγματα, για τα ανούσια, για τις υλικές εντρυφήσεις και ενασχολήσεις, που επικρατεί η τάση να βλέπει ο άνθρωπος μόνο τα φαινόμενα, χωρίς να μπορεί να εισχωρήσει στο βάθος τους και μέσα από τα

φαινόμενα να δει την Αλήθεια, που πολλές φορές είναι εντελώς διαφορετική. Το πεδίο αυτό της συνειδήσεως είναι ευρύ. Οι δρόμοι του είναι πολλοί, όμως οδηγούν πάντα στην ύλη. Η ύλη οδηγεί μόνο στην ύλη. Δεν υπάρχει δίοδος, δεν υπάρχει διέξοδος για πουθενά αλλού. Είναι μια συνεχής κυκλωτική κίνηση, που φέρνει στο ίδιο σημείο, κι ο άνθρωπος περνά από διάφορους δρόμους, αντιμετωπίζει καινούργιες καταστάσεις και καινούργια πράγματα, όμως στην ουσία περιστρέφεται γύρω από το ίδιο σημείο. Μόνο που κάθε φορά ακολουθεί έναν άλλο δρόμο, μία άλλη περιφέρεια, πότε πιο κοντά στο Κέντρο και πότε πιο μακριά.

Η γη, το πεδίο αυτό της υλικής συνειδήσεως, πρέπει να ξεπεραστεί. Γιατί η γη, που υπάρχει μέσα του, είναι αυτή ακριβώς που τον εμποδίζει να ατενίσει τους Ουρανούς του, να εισέλθει στους Ουρανούς του και να ζήσει σ’ αυτούς.

Όσο καιρό ο άνθρωπος ζει στη γη του, μέσα στο πεδίο αυτό της συνείδησης, είναι αδύνατο να μπορέσει να προχωρήσει σε παραπάνω σκαλοπάτια. Είναι αδύνατο να μπορέσει να φαντασθεί τους Πνευματικούς δρόμους, τα Πνευματικά πεδία, τις ανώτερες Πνευματικές συνειδήσεις, που υπάρχουν πάνω από τη γη και είναι άυλες, είναι γεμάτες Φως και Αρμονία.

Η γη έχει ακριβώς το προνόμιο να τυφλώνει τα Πνευματικά μάτια, να μη δύνανται να διακρίνουν τίποτα πέρα απ’ ό,τι βρίσκεται σ’ αυτήν. Να μη δύνανται ν’ ακούσουν τίποτα άλλο, εκτός από τους δικούς της ήχους, να μη δύνανται να αισθανθούν και ν’ αγγίξουν τίποτα πιο υψηλό, πιο ωραίο. Η γη περιορίζει μέσα σε ιδανικά, που δεν μπορούν παρά να είναι ενταγμένα σε πλαίσια, να έχουν υλική εισχώρηση, να εξαρτώνται από την ύλη και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό.

Όμως ο άνθρωπος, που διαβιεί σ’ αυτή τη συνείδηση, δεν αισθάνεται φυλακισμένος, ότι δεν μπορεί να πετάξει, ότι βαριές αλυσίδες κρατάνε τα πόδια του και τα χέρια του, χωρίς ν’ αφήνουν τα φτερά του ν’ ανοιχθούν και να τον υψώσουν. Δεν αισθάνεται πολλές φορές ούτε ότι έχει χάσει τα φτερά του, λόγω της αχρηστίας, που τα έχει θέσει. Είναι χαρούμενος να λυπάται και να κλαίει ή και να γελά, ταλαντευόμενος ανάμεσα στη δυστυχία και στην ευτυχία, ανάμεσα στην αναζήτηση, ανάμεσα στο ακόρεστο που έχει, αλλά και στον κορεσμό που έρχεται εύκολα στην κάθε του επιθυμία. Και οι επιθυμίες διαδέχονται τις επιθυμίες χωρίς ο άνθρωπος να μπορεί να βρει αυτό που θέλει, κι η αναζήτηση την αναζήτηση, ενώ η Αλήθεια είναι ακόμα μακριά.

Ο άνθρωπος περιτριγυρίζει σ’ ένα κύκλο, όπου δεν υπάρχει καμία Πνευματική ενατένιση, τίποτα

που μπορεί να του δώσει την ευκαιρία να καταλάβει ότι υπάρχουν Πνευματικά πεδία, ότι υπάρχουν οι Ουρανοί του, κι ότι πρέπει σ’ αυτούς να ζήσει. Γυρίζει μέσα στη γη του, βιώνει στη γη του και δεν υποπτεύεται το Μεγαλείο που οι Ουρανοί του κρύβουν. Ο άνθρωπος κουράζεται από τη συνεχή περιπλάνηση κι αισθάνεται μέσα του το κενό να μεγαλώνει, την αμφιβολία να εισχωρεί στο «είναι» του, γιατί δεν μπορεί να βρει τίποτα, που πραγματικά να τον πληρεί και να τον γεμίζει.

Κι αυτή ακριβώς η αμφιβολία, που γεννιέται για τη δύναμη και την ισχύ της γης του, η αμφιβολία που γεννιέται για την ικανότητά της να τον διατηρήσει σε ζωή, είναι ακριβώς που ανάβει την πρώτη Σπίθα Ζωής, της Ζωής της Πραγματικής, της Αιώνιας, της Ανυπέρβλητης και της Αναλλοίωτης, της Ζωής που υπάρχει μόνο στους Ουρανούς του. Αυτή η Σπίθα είναι το ενωτικό σημείο, που ενώνει τους Ουρανούς με τη γη. Είναι το πρώτο σημείο, που του κάνει τη γέφυρα, τη διάβαση για να περάσει από τη γη του στους Ουρανούς του. Είναι αυτή η Σπίθα, που σιγά - σιγά μεγαλώνει και ψηλώνει και φθάνει στους Ουρανούς του και κατακαίει ό,τι έχει εναποθέσει ο άνθρωπος μπροστά σ’ αυτούς και ανοίγει την πόρτα, για να εισχωρήσει μέσα τους και να μπορέσει να βιώσει τις Ανυπέρβλητες Υψηλές καταστάσεις, που μόνο αυτοί μπορούν να του χαρίσουν.

Όταν αυτή η πρώτη Σπίθα ξεπεταχθεί μέσα στον άνθρωπο κι αρχίσει να κατακαίει τα υλικά προσκόμματα, πού η συνείδηση της γης έχει επιφέρει, τότε ανοίγει και η πόρτα λίγο στην αρχή του πρώτου του Ουρανού και τότε αρχίζουν οι ιδέες, που υπάρχουν από πάντα μέσα στους Ουρανούς του, να κατεβαίνουν και να κατακλύζουν τη συνείδηση γη και να τη διαβρώνουν και να την αλλοιώνουν και να την εξασθενίζουν και μέσα απ’ αυτή τη συνείδηση να ξεπηδά μια άλλη πιο δυνατή, πιο ισχυρή. Μια συνείδηση που μπορεί να τον βοηθήσει να περάσει στις Πνευματικές συνειδήσεις. Αρχίζει να εμφανίζεται η συνείδηση εκείνη η μεταβατική, που μπορεί ταυτόχρονα ο άνθρωπος να καταλαβαίνει τις Θείες Εντολές, τους Θείους Νόμους, χωρίς όμως να έχει ολότελα αποδεσμευθεί από την ύλη.

Και μ’ αυτή τη συνείδηση ο άνθρωπος προχωρά και η Σπίθα με την προσπάθεια του ανθρώπου μεγαλώνει, και η πόρτα του Ουρανού του συνεχώς ανοίγεται και καινούργιες ιδέες κατακλύζουν τη συνείδηση και μέσα σ’ αυτή ριζώνουν και βγάζουν φυτά, βγάζουν καρπούς και βοηθούν τον άνθρωπο να ανεβαίνει σε συνεχώς ψηλότερα σκαλοπάτια και να συνεχίζει την Πνευματική πρόοδό του και την προσπάθειά του να προσεγγίσει το Φως.

Δεν είναι εύκολη η μετάβαση από τη γη στον Ουρανό. Η πορεία είναι δύσκολη, γιατί η γη, καλά εδραιωμένη, σκληρή σαν πέτρωμα, έχει σχηματίσει μέσα του φράγμα αδιαπέραστο, που χρειάζεται προσπάθεια για να το σπάσει. Χρειάζεται Φλόγα εσωτερική έντονη, για να μπορέσει να καταλύσει και να διαλύσει όλα αυτά τα στοιχεία τα υλιστικά, που έχουν συσσωρευθεί, όλα αυτά τα στοιχεία που είναι ύλη, που όμως δεν μπορούν ν' αντισταθούν στο Θείο Πυρ, στη Φλόγα που αρχίζει να ξεπηδά από τα βάθη του ανθρώπου και να ενδυναμώνεται από το Θείο Πυρ το Αιώνιο και το Ακατάβλητο.

Ο άνθρωπος ξεφεύγει από τη γη και προχωρεί προς τους Ουρανούς, κι αρχίζει να αισθάνεται πιο Ελεύθερος. Κι αρχίζει να αισθάνεται ότι κάποτε είχε φτερά και μπορούσε να πετάξει σε Κόσμους, τους οποίους τώρα δεν μπορεί ούτε καν να δει. Και τότε αρχίζει ν' αναζητά αυτά τα φτερά και να ψάχνει να δει αν τα έχει και αρχίζει να προσπαθεί να τ' αποκτήσει, ή να τους δώσει τη δύναμη πάλι, για να μπορέσουν να τον σηκώσουν, να τον ανυψώσουν, στους Κόσμους του Φωτός.

Ο άνθρωπος διακατέχεται από τον πόθο να επιστρέφει εκεί που κατοικούσε στην αρχή, τότε που οι Αιώνες ακόμα δεν υπήρχαν, αλλά ήταν Ένας. Τότε που ο χρόνος και ο χώρος δεν τον είχε περιλάβει μέσα στον τροχό του, αλλά ήταν πάνω απ' αυτόν, ήταν έξω από τον χώρο, δεν περιοριζόταν από τίποτα, ήταν παντού. Ποθεί ο άνθρωπος και προσπαθεί μέσα του να ξυπνήσει αυτή την ενθύμηση της τότε Ζωής, της Ζωής στην Αιώνια Γαλήνη, στην Πατρική Αγκάλη. Και η Θεία Φλόγα, που ξεπετάχθηκε από μέσα του, διατηρεί και περικλείει όλη αυτή την ενθύμηση. Όμως ο άνθρωπος ακόμα δεν έχει απ' Αυτήν μεταστοιχειωθεί εντελώς, για να μπορέσει να θυμηθεί, για να μπορέσουν να τραβηχθούν τα πέπλα, που τον σκέπαζαν και τον σκεπάζουν ακόμα και να δει τη μόνη Αλήθεια, τη μόνη Ζωή, που αιώνες στερήθηκε, γιατί διάλεξε να ζήσει μέσα στο χρόνο και στο χώρο, γιατί διάλεξε να ζήσει μέσα στη διττότητα.

Τώρα ο άνθρωπος για να εισέλθει στους Ουρανούς του, στους δικούς του Ουρανούς, που είναι και οι Ουρανοί του Πατέρα, πρέπει να ενώσει τον χρόνο και να τον κάνει Ένα, Αιώνιο. Πρέπει να ξεπεράσει τον χώρο, να τον απλώσει παντού, ώστε να μην υπάρχει. Πρέπει να εναρμονίζει τις αντιθέσεις, να τις κάνει Απόλυτο Ένα, να ταυτίσει τα πάντα, για να μπορέσει να κατανοήσει την ταύτιση και την ένωση, που επικρατεί στους Ουρανούς του.

Και η πορεία για τους Ουρανούς προχωρά όσο ο άνθρωπος συνειδητοποιεί, ότι πρέπει να ενώσει,

ότι πρέπει ν’ αγαπήσει, ότι πρέπει να προσφέρει. Προχωρεί όσο ο άνθρωπος καταλαβαίνει ότι οι Ουρανοί του δεν είναι κάτι πέρα από αυτόν και πάνω από αυτόν, αλλά κάτι, που είναι μέσα του και το έχει καταπιέσει, το έχει συμπιέσει τόσο, ώστε ν’ αδυνατεί να το φέρει στην επιφάνεια, ν’ αδυνατεί να εισχωρήσει μέσα σ’ αυτό.

Κι ο Πατέρας ο Αιώνιος, ο Πατέρας ο Ένας, που αγαπά τον άνθρωπο, βλέπει την προσπάθεια και στέλνει τη βοήθειά Του απλόχερα και δίνει το χέρι Του και έλκει τον άνθρωπο και απλώνει το Φως Του, σκάλα και δίοδο, για τον άνθρωπο της γης και γίνεται Αυτός ο Ίδιος η γέφυρα και γίνεται Αυτός ο Ίδιος η μετάβαση μα και το στήριγμα, για να μπορέσει ο Άνθρωπός Του να περάσει στους Ουρανούς Του, να περάσει στην Αιωνιότητα και στη Γαλήνη του Παντός.

Κι έτσι η Σπίθα, που άναψε μέσα στο «είναι» του ανθρώπου, δυναμώνει στιγμή με στιγμή από το Άπειρο Φως του Πατέρα, δυναμώνει και κατακαίει και συντρίβει τα ανθρώπινα πλασματικά μονοπάτια, συντρίβει τις ανθρώπινες πλασματικές αντιλήψεις, τις πλασματικές ιδέες, που του διαμόρφωσαν ένα Κατεστημένο και τον έμαθαν να ζει μέσα σε πάθη, μέσα σε απολαύσεις, μέσα σε καθετί που ενδυναμώνει την ύλη. Συντρίβει αυτό το Κατεστημένο, που σκοπό μόνο έχει να διατηρεί την πλάνη του ανθρώπου, για να δυναμώνει την πλασματική εικόνα, που έχει για τα πάντα, για να μπορεί να του εντείνει την ιδέα, ότι ο άνθρωπος είναι πάθη, ότι ο άνθρωπος είναι «εγώ», ότι ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα που άγεται και φέρεται από τις καταστάσεις, από τις αδυναμίες, από την ύλη του. Συντρίβει, ενώ συγχρόνως οικοδομεί.

Οικοδομεί η Θεία Φλόγα το Ιερό Οικοδόμημα του Ναού της Ψυχής, που είναι Πύρινο, γεμάτο Φωτιά και που εκχέει δόνηση Θεία και που φέρνει σε ενέργεια τις Θείες ιδιότητες και καταδεικνύει κάθε στιγμή τη λαμπρότητα του ανθρώπου και δείχνει τη διαφορά ανάμεσα στην πλασματική εικόνα, που η ύλη ξέρει τόσο καλά να φτιάχνει και στην Εικόνα την Αληθινή και την Ανυπέρβλητη.

Δείχνει τον άνθρωπο στις δυο του μορφές. Στη μορφή την πλασματική, που είναι ένα άτομο συρρικνωμένο, γεμάτο πάθη, ένα άτομο που δεν μπορεί να υψωθεί πάνω από τις επιθυμίες, που δεν μπορεί να κατευθύνει τον εαυτό του. Μα και την άλλη, την υπέροχη Εικόνα, την Εικόνα την Αιώνια, την πραγματική Εικόνα, που ο Άνθρωπος είναι Φως, είναι Φλόγα, είναι Θείες Ιδιότητες διάχυτες παντού. Και τότε ποια είναι διαφορά ανάμεσα σ’ αυτές τις δύο εικόνες, την αληθινή και την άλλη, την πλασματικήν της ύλης. Κι ο άνθρωπος πλέον, παρόλο που μέχρι τώρα οι επιλογές

του ήταν λανθασμένες, παρόλο που μέχρι τώρα ήξερε να διαλέγει μόνο την ύλη, δεν μπορεί να μη συγκλονισθεί, δεν μπορεί να μη δει τη διαφορά. Όσο τυφλά κι αν είναι τα μάτια του, δεν μπορούν να μη δονηθούν μπροστά σ' αυτό το Φως και να μη νιώσουν το κάψιμο του Θείου Πυρός, που αγγίζει όχι μόνο την εσωτερική υπόσταση, αλλά και την ύλη.

Τότε ο άνθρωπος έκπληκτος συνειδητοποιεί, ότι τόσους αιώνες έπλαθε για τον εαυτό του κάτι ψεύτικο. Έπλαθε και διαιώνιζε μια εικόνα πλασματική, ενώ ταυτόχρονα με κάθε θυσία έκρυβε την Αλήθεια. Προσπαθούσε να τη σκεπάσει, να μη τη δει, γιατί ο άνθρωπος είχε ξεχάσει εκείνη τη Γαλήνη των Ουρανών και η πλάνη του τον είχε κάνει να φοβάται. Τον είχε φέρει στο σημείο να νομίζει ότι το δικό του Φως μπορεί να τον κάψει, ότι αυτό το Φως δεν δύναται να το εκδηλώσει, να το φανερώσει. Τον είχε φέρει στο σημείο να γελά με την ιδέα, ότι μπορεί ο άνθρωπος να είναι Φως, να είναι Αιώνιος, να είναι Ουσία, να είναι Άπειρος, να είναι παντού.

Κι όμως αυτή η στιγμή, που γίνεται η σύγκριση των δύο εικόνων, προκαλεί μέσα του τον κλονισμό, τα ρήγματα και φέρνει σταδιακά, σιγά - σιγά, τη συνειδητοποίηση της Ανυπέρβλητης Εικόνας, που είναι ο Άνθρωπος. Κι όσο η συνειδητοποίηση προχωρά, τόσο η Φλόγα δυναμώνει, κι όσο η Φλόγα δυναμώνει, τόσο και οι Ουρανοί ανοίγονται. Κι όσο ο άνθρωπος προσεγγίζει και συνειδητοποιεί βαθύτερα την πραγματική του Εικόνα, τόσο προχωρεί και διαβιώνει σε άλλους Ουρανούς ψηλότερους. Γιατί ο Ουρανός του δεν είναι ένας, ο Ουρανός του είναι πολλοί, είναι άπειροι, κι όλους πρέπει να τους διατρέξει για να καταλάβει τελικά, ότι αυτοί οι άπειροι Ουρανοί δεν είναι παρά Ένας, ο Ουρανός του Πατέρα ο Αιώνιος.

Ο άνθρωπος εισέρχεται με συγκίνηση πολλή, με ταραχή και δόνηση, που για πρώτη φορά νιώθει μέσα στον Ουρανό του τον πρώτο και κατακλύζεται από τις ιδέες του Φωτός και το πνεύμα του ενατενίζει τους Κόσμους τους Πνευματικούς. Κι αρχίζει μέσα σ' αυτόν τον Ουρανό του να βλέπει πόσο η ύλη είναι ψεύτικη, πόσο πολύ τον πλάνεψε με τα παιχνίδια της, με πόσο ωραίους τρόπους τον έκανε να διατηρεί μια εικόνα που δεν υπήρχε. Κι ο άνθρωπος στον Ουρανό αυτό αρχίζει να απελευθερώνεται, αρχίζει να νιώθει πραγματικά πολίτης κάποιου άλλου Κόσμου, όχι της γης του πλέον. Κάποιου Κόσμου που είναι Πνευματικός, που έχει Κάλλος, που έχει Αρμονία, που έχει Φως, που έχει Αγάπη. Κι ο άνθρωπος ζει στον Ουρανό του κι ο Ουρανός του μέσα του τον διαποτίζει ολόκληρο, όλο του το «είναι», όλη του την υπόσταση, όλα του τα κύτταρα. Και η Αγάπη κυκλοφορεί ελεύθερα, αρχίζει να κυκλοφορεί όπως το αίμα του και να δίνει Ζωή σε κάθε μόριο του «είναι» του, σε κάθε μόριο του σαρκικού φορέα του, κι η Ζωή αυτή, που γεννιέται μέσα στον

άνθρωπο, που ξαναγεννιέται, γιατί ο άνθρωπος έτσι ζούσε στην αρχή της Δημιουργίας, φέρνει μέσα του ακόμα πιο έντονη την επιθυμία για να προχωρήσει. Φέρνει μέσα του ακόμα πιο έντονη την επιθυμία να διεισδύσει σε άλλους Ουρανούς πιο υψηλούς, που θα τον καταυγάσουν με Αρμονία και θα κάνουν τον ίδιο Αρμονία, θα κάνουν τον ίδιο Φως, Αγάπη, να πάλλεται και να δονείται παντού, όπως ο Πατέρας του.

Κι αρχίζει να νιώθει ο άνθρωπος, ότι ό Πατέρας του ποτέ δεν ήταν ξέχωρος από αυτόν, ότι ο Πατέρας του πάντα ήταν μαζί του και πάντα συνδεόταν, πάντα τον βοηθούσε, πάντα του έδινε τη δύναμη. Και νιώθει μέσα του τόσο έντονα τους κραδασμούς τους Θείους, που ο Πατέρας του αποστέλλει και η ψυχή του ξεσπά σε ευχαριστία και δονείται σε ύμνους, δονείται σε Θείες Ανυπέρβλητες λέξεις, Ήχους και Αρμονίες. Και η δόνηση αυτή έλκει το Φως, την ανεβάζει και την κάνει να προσφέρει, την κάνει να δυναμώσει τη Φωτιά της και να μπορέσει ν' ανοίξει την πόρτα, για τον άλλο Ουρανό, τον πιο ψηλό, τον πιο μεγάλο.

Και τότε ο Πατέρας πάλι γι' ακόμα μια φορά γίνεται ο Ίδιος η μετάβαση στον άνθρωπο, γίνεται ο Ίδιος η σκάλα, για να μπορέσει να πηδήσει ο άνθρωπος ψηλότερα και να βιώσει μέσα στον άλλον Ουρανό, που τα όρια πλέον είναι ακόμη μικρότερα, που παραπετάσματα παραμερίζονται πιο πολύ, που τα πεδία της Πνευματικής σύλληψης είναι μεγαλύτερα. Κι ο άνθρωπος με το ευεργετικό αυτό βοήθημα του Πατέρα μπορεί να εισχωρήσει στο δεύτερο Ουρανό του και να βιώσει σ' αυτόν και να ευεργετηθεί από αυτόν, νιώθοντας τα Θεία Ουράνια και Ανυπέρβλητα αισθήματα της Αγάπης, που κυριαρχούν μέσα του. Νιώθοντας τις δονήσεις και τους κραδασμούς, που δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να εξαϋλώνουν όχι μόνο την υπόστασή του, αλλά και την ύλη του ολόκληρη και να του δίνουν το δικαίωμα να πετά και ν' ανεβαίνει.

Και τότε ο άνθρωπος πλέον, ο άνθρωπος που καταυγάζεται από Φως και από Θεία ιδεώδη, δύναται να πετά σαν πνεύμα ελεύθερο και δύναται πολλές φορές με τη βοήθεια του Πατέρα μέσα στην έκσταση και στο Φως, να ανεβαίνει και σε άλλους Ουρανούς ψηλότερους απ' αυτόν που βιώνει και να παίρνει δονήσεις και Θείες ιδέες από κει και να διευρύνει έτσι ακόμα περισσότερο τα δικά του πλαίσια. Να ετοιμάζει περισσότερο την υπόστασή του, για να μπορέσει να ανέβει, και χωρίς σταματημό να προχωρήσει και να φθάσει στο τέλος.

Κι έτσι ο άνθρωπος συνεχώς βοηθούμενος από τον Πατέρα προχωρά και ανεβαίνει τους Ουρανούς του, που είναι Άπειροι. Κάθε φορά ο Πατέρας είναι Αυτός, που με την Άπειρη Αγάπη Του γίνεται η

σκάλα και το πέρασμα, και κάθε φορά ο καινούργιος Ουρανός του τον διαποτίζει. Και μόνο όταν ο άνθρωπος ανέβει και διαπεράσει Ουρανούς πολλούς, μόνο όταν ο άνθρωπος μπορέσει να διασπάσει όλα τα όρια και όλους τους περιορισμούς, μπορέσει να πετάξει έξω από το χώρο και το χρόνο και να βρεθεί παντού, τότε ο άνθρωπος έχει διατρέξει τους Άπειρους Ουρανούς του. Αλλά δεν αρκεί να τους έχει διατρέξει σε μία στιγμή, δεν αρκεί μόνο για μια στιγμή να έχει βιώσει το υπέροχο συναίσθημα της Ελευθερίας και της Απόλυτης συνύπαρξης στα πάντα και της Ένωσης με τα πάντα, αλλά πρέπει να προσπαθήσει να διατηρήσει αυτή την κατάσταση μέσα του, για να μπορέσει να γίνει ένα με τον Πατέρα. Και τότε η προσπάθεια του ανθρώπου είναι πλέον διαφορετική.

Ο άνθρωπος δεν αγωνίζεται να ξεφύγει από την ύλη του, γνωρίζει ότι αυτή τον εξυπηρετεί απλώς, για να μπορέσει να εκδηλώνεται και γνωρίζει ότι και η ύλη του θα αναχθεί, θα γίνει Φως. Γνωρίζει ότι την ύλη του θα την περικλείσει μέσα του, μέσα στην Απειρότητά του. Τότε ο άνθρωπος προσπαθεί να κατανοήσει την απειρία της στιγμής που έζησε, τότε προσπαθεί αυτή τη στιγμή να την κρατήσει μέσα του, να την κάνει να τον διαπερνά συνεχώς, να είναι η μόνιμη κατάσταση. Να μην έχει ταλαντεύσεις ο άνθρωπος, να μη νιώθει τον χώρο και τον χρόνο, να μη νιώθει ότι υπάγεται μέσα στους περιοριστικούς νόμους της ύλης, που ο άνθρωπος δημιούργησε, για να εξυπηρετήσει την πλασματική ιδέα του ανθρώπου. Προσπαθεί να γίνει ένα συνεχώς μ’ αυτή την Απειρότητα, που σε μια στιγμή συνέλαβε.

Και η βοήθεια του Πατέρα δεν λείπει. Η βοήθεια του Πατέρα είναι συνεχής και η άνοδος ιλιγγιώδης. Ο άνθρωπος καταφέρνει με την προσφορά του, με τις δονήσεις που αισθάνεται μέσα του της Αγάπης και της Ένωσης, να επεκτείνει συνεχώς τη διάρκεια της στιγμής μέσα του, να τη διατηρεί. Και τελικά, όταν όλο του το «είναι» μετουσιωθεί και γίνει δόνηση Αγάπης, γίνει δόνηση προσφοράς και Ένωσης, τότε έχει καταφέρει να κάνει τη στιγμή Αιώνια ή καλύτερα να ζήσει μέσα στη στιγμή, γιατί εκείνη η στιγμή που έζησε δεν ήταν παρά η αποδέσμευση από τα πάντα, δεν ήταν παρά η Ελευθερία από το χώρο και το χρόνο, δεν ήταν παρά η ταύτιση με τον Πατέρα και την Απειρότητα, δεν ήταν παρά η ένωσή του με την Ουσία. Η στιγμή εκείνη, που έζησε, ήταν τα πάντα. Μόνο που ο άνθρωπος, περιορισμένος τότε, δεν μπορούσε να το καταλάβει και προσπαθούσε να επεκτείνει αυτή τη στιγμή και να τη βιώσει μέσα του περισσότερο. Όμως όταν έφθασε στο σημείο να δονηθεί στην Αγάπη και στο Φως και να είναι όλη του η υπόσταση Αγάπη, Αρμονία, Κάλλος και Τελειότητα, τότε πλέον κατάλαβε τη σημασία της στιγμής, που δεν ήταν τίποτ’ άλλο, παρά η συνύπαρξη στο Αιώνιο με τον Πατέρα, η ταύτιση και η ένωση, που ποθούσε το «είναι» του, η Αδιαχώριστη και Αδιάσπαστη συνύπαρξη με τον Έναν Θεό. Ήταν η ενθύμισή του,

η στιγμή αυτή, ξαναθυμήθηκε ο άνθρωπος την ύπαρξή του από πάντα μες στον Πατέρα και μπόρεσε η Θεία Φωτιά, που είχε μέσα του αναπτύξει, να τον κάνει να έρθει σε επίγνωση εκείνης της καταστάσεως.

Μετά όμως ο άνθρωπος ξανάπεσε σε κατώτερα πεδία και χρειάσθηκε αγώνας πάλι, έχοντας όμως μπροστά του πλέον τη θύμιση έντονη, γιατί την είχε ξαναβιώσει. Κι έτσι με κάτι πιο χειροπιαστό, όχι πλέον με λόγια, όχι πλέον χωρίς εμπειρίες, αλλά με τη μία και μοναδική εμπειρία της συνύπαρξης με τον Θεό, ο άνθρωπος προχώρησε και έφθασε στην Τέλεια Ένωση, στην Τέλεια συνύπαρξη με τον Πατέρα. Και τότε η Θεία Φωτιά μέσα του τον περιέβαλε ολόκληρο και τον μεταστοιχείωσε και τον μετουσίωσε και η Θεία Ουσία του τον κάλυψε όλον κι έγινε ένα, ως ήταν από πάντα. Έγινε ένα, ως υπήρχε στους αιώνες, μόνο που τώρα το γνώριζε. Τώρα πια η ύλη μεταστοιχειώθηκε μέσα του, έγινε κι αυτή ένα μέρος από την υπόστασή του, ένα μέρος από την Άπειρη υπόστασή του, που υπάρχει παντού.

Τώρα ο άνθρωπος μπορεί να είναι μέσα στον Πατέρα και να γνωρίζει και να νιώθει ότι είναι Ένα μ’ Αυτόν και να μπορεί να κατανοήσει την Ενότητα και να μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει Ένωση. Τώρα πλέον δεν υπάρχει καν, ούτε σαν σκέψη η ατομικότητα, γιατί κάθε δόνηση, κάθε παλμός, κάθε κραδασμός διαχέεται παντού σε όλο του το «Είναι», που δεν είναι παρά το Άπειρο Είναι του Άχραντου Πατέρα.